

The background of the cover is a golden, hazy sunset over a desert landscape. In the center is a large, golden statue of an Egyptian pharaoh wearing a tall, cylindrical crown (nemes). The statue is shown from the chest up, facing slightly to the right. The sky is filled with soft, golden clouds, and the overall color palette is dominated by warm, golden-brown tones.

ELIZABETH
PETERS

KIOKAN

KNIIHA

MRTVÝCH

edice
KIO KAN

Copyright © 1998 by MPM Manor, Inc.
Translation © Jaroslav Kubrycht, 2009
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užit
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

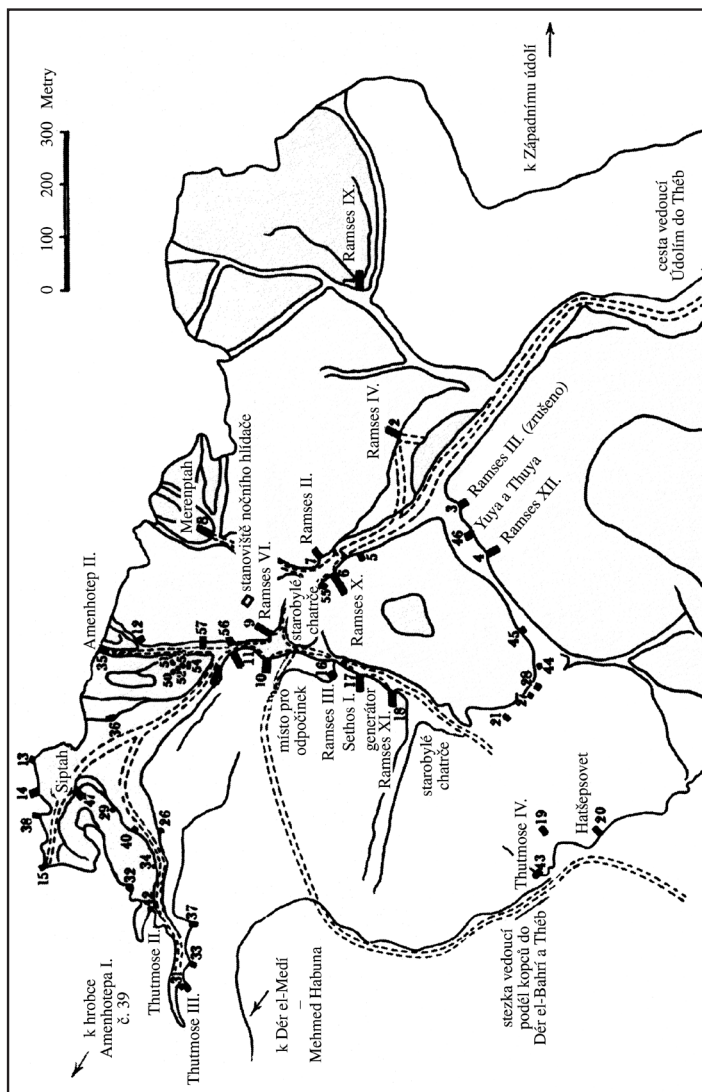
Z anglického originálu
THE APE WHO GUARDS THE BALANCE
přeložil Jaroslav Kubrycht
Redakční úprava Alena Zatloukalová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2009
shop@alpress.cz
Vydání druhé, 2019

ISBN 978-80-7543-986-4

Joshuovi Gabrielu Rolandu Brown Mertzovi

20. prosince 1997

S láskou od Ammie

Náčrt mapy Údolí králů, 1907

PŘEDMLUVA

Ti, kdo studují život a dílo paní Amelie P. Emersonové, budou bezesporu potěšeni, že neúnavné zkoumání současné vydavatelky nedávno objevené kolekce emersonovských dokumentů přineslo dodatečné plody. Určité výňatky z Rukopisu H byly zařazeny do posledního svazku paměti paní Emersonové, další výňatky se objevují zde. Autorství tohoto rukopisu bylo potvrzeno: napsal jej „Ramses“ Emerson, avšak dodatky různým písmem naznačují, že jej četli a komentovali ostatní členové rodiny. Kolekce dopisů, označených „B“, je podepsána Nefret Forthovou. Jelikož adresát těchto dopisů je označován pouze jako „Drahý“ nebo „Miláček“, byla vydavatelka původně na pochybách, pokud jde o jeho totožnost. Rozhodla se tedy nechat na pochybách i čtenáře. Spekulace je kořením života, jak by řekla paní Emersonová.

Novinové výstřižky a různé dopisy jsou zařazeny v samostatné složce (F).

Současná vydavatelka považuje za nutné dodat na svou vlastní obhajobu, že samotné deníky obsahují řadu rozporů. Paní Emersonová je začala psát jako své soukromé deníčky. Později se rozhodla uspořádat je pro budoucí uveřejnění, avšak (jak pro ni bylo typické) dělala to poněkud nedbale a trvalo jí to dlouho. Její metodologie, můžeme-li to tak nazvat, vysvětluje anomálie, omyly a anachronismy v samotném původním textu. Vydavatelka doufá, že nakonec vytvoří definitivní, důkladně anotované vydání, v němž budou tyto rozpory

vysvětleny (pokud je možné vysvětlit způsob, jakým pracovala bystrá mysl paní Emersonové).

Pro egyptology bude mít zvláštní význam popis, který vytvořila paní Emersonová objevu KV55, jak se nyní nazývá hrobka, objevená Ayertonem v lednu 1907. Nikdy nebyla publikována řádná zpráva o tomto objevu a líčení účastníků se liší v tolika podrobnostech, že člověk musí pochybovat o jejich přesnosti. Není překvapující, že nikdo z nich se nezmiňuje o přítomnosti profesora Emersona a jeho druhů. Verze paní Emersonové, která ovšem není prosta předpojatosti, uvádí, že pátrači po hrobech opovrhovali profesorovými návrhy a radami.

Vydavatelka si byla až příliš vědoma předpojatosti paní Emersonové, a proto si dala velkou práci s tím, aby porovnávala její verzi s líčením ostatních. Je zavázána Jimu a Susan Allenovým z Metropolitního muzea umění za to, že jí dali k dispozici nezveřejněné rukopisy deníků paní Andrewsové, dále Dennisu Forbesovi, vydavateli KMT, že jí dovolil prostudovat sloupcové obtahy kapitoly o KV55 z jeho příští knihy *Hrobky, poklady, mumie*, a panu Johnovi Larsovi z Orientálního ústavu za odpovědi na nesčetné otázky o Theodoru Davisovi a kanopách. A také Lile Pinch Brockové, poslední osobě, která vedla vykopávky na KV55.

Vydavatelka rovněž přečetla prakticky všechny knihy a články, které o hrobce vyšly. Tato (výjimečně působivá) bibliografie bude zaslána čtenářům po obdržení ofrankované zpáteční obálky. Vydavatelka došla k závěru, že popis paní Emersonové je nejpřesnější, a že tedy měla, ostatně jako vždy, pravdu.

KNIHA PRVNÍ

OTVÍRÁNÍ
ÚST MRTVÝCH

*Nechť jsou mi dána má ústa.
Nechť moje ústa otevře Ptaň železným nástrojem,
kterým otvírá ústa bohů.*

1

Právě jsem si zapichovala do klobouku další jehlici, když se dveře knihovny otevřely a Emerson vystrčil hlavu.

„Chtěl bych se s tebou o něčem poradit, Peabodyová,“ začal.

Zřejmě pracoval na své knize, protože černé vlasy měl rozčuchané, košili rozepnutou a rukávy vyhrnuté nad lokty. Emerson tvrdí, že jeho duševní procesy brzdí límce, manžety a kravaty. Možná je to pravda. Nic jsem proti tomu nenamítala, protože svalnaté tělo a do bronzova opálená kůže mého manžela v tomto nedbalém oblečení nejlépe vyniknou. Při této příležitosti jsem však musela potlačit vzrušení, které ve mně vždycky vzbuzuje pohled na Emersona, protože byl přítomný Gargery, náš sluha.

„Prosím, nezadržuj mě, drahý Emersone,“ odpověděla jsem mu. „Jdu se připoutat řetězem k zábradlí čísla deset v Downing Street a už mám zpoždění.“

„Připoutat se,“ opakoval Emerson. „Můžu se zeptat proč?“

„Byl to můj nápad,“ vysvětlovala jsem skromně. „Během dřívějších demonstrací velcí policisté zvedli a odnesli bojovnice za hlasovací právo žen a tím demonstrace skončila. To nebude tak snadné, když se dámy připoutají k něčemu pevnému, jako je železné zábradlí.“

„Chápu.“ Otevřel dveře dokořán a vynořil se. „Chceš, abych tě doprovodil, Peabodyová? Mohl bych tě odvézt autem.“

Bylo by obtížné říct, který jeho návrh mě poděsil víc – že půjde se mnou, nebo že bude řídit auto.

Emerson chtěl už několik let koupit jeden z těch přišer-ných strojů, ale pod různými záminkami jsem to odkládala až do tohoto léta. Udělala jsem všemožná bezpečnostní opatření, povýšila jsem jednoho stájníka na šoféra a ujistila jsem se, že se mu dostalo řádného výcviku. Trvala jsem na tom, že pokud by děti chtěly řídit tu hroznou věc (což chtěly), musí brát lekce. David a Ramses se stali tak zručnými řidiči, jak jen muži jejich věku mohou být. Podle mého mínění byla Nefret ještě lepší, i když to mužská část rodiny popírala.

Žádné z těchto rozumných opatření nezabránilo obávaným následkům. Emerson samozřejmě odmítl nechat se vozit šoférem nebo mladšími členy rodiny. Brzy se to rozneslo po vesnici a okolí. Jediný pohled na Emersona, shrbeného nad volantem, se zuby vyceněnými v blaženém úsměvu a s modrými očima, zářícíma za automobilovými brýlemi, stačil vehnat hrůzu do srdcí chodců i řidičů. Troubení klaksonu, (který Emerson miloval a neustále používal), mělo stejný účinek jako hasičská siréna. Všichni v doslechu okamžitě vyklidili silnici, v případě nutnosti sjeli do příkopu nebo zamířili do křoví. Trval na tom, že si tu zpropadenou věc vezmeme s sebou do Londýna, ale až doposud se mi dařilo zabránit tomu, aby s ní jezdil ve městě.

Mnoho let šťastného manželství mě naučilo, že jsou určité věci, na které jsou manželé neobvykle citliví. Za každou cenu je třeba se vyhnout jakémukoli zpochybnění jejich mužnosti. Z jakéhosi důvodu, který mi uniká, je schopnost řídit automobil považována za symbol mužnosti. Proto jsem musela najít jinou výmluvu, abych odmítla jeho nabídku.

„Ne, drahý Emersone, nebylo by pro tebe vhodné, abys šel se mnou. Za prvé máš spoustu práce na závěrečném svazku svých *Dějin starého Egypta*. A za druhé, když jsi mě naposled doprovázel na podobnou expedici, srazil jsi hrubě dva policisty.“

„A udělám to znovu, pokud se odváží vztáhnout na tebe ruku,“ zvolal Emerson. Jak jsem doufala, toto téma odlákalo jeho pozornost od automobilu. Modré oči mu zahořely safírovým ohněm a důlek na jeho bradě se zachvěl. „Proboha, Peabodyová, přece nečekáš, že budu stát nečinně, když nějaký neomalovaný policejní důstojník zachází brutálně s mou ženou!“

„Ne, můj milý, to nečekám, a proto nemůžeš jít se mnou. Účelem tohoto podniku je, aby mě zatkli – a ano, aby se mnou špatně zacházeli. Kdyby tě zatkli za napadení policejního důstojníka, odlákalo by to pozornost veřejnosti od boje za volební právo žen, o které my dámy usilujeme...“

„Sakra, Peabodyová!“ dupl si Emerson. Občas má sklony k takovým dětským projevům.

„Přestaneš mě, prosím, přerušovat, Emersone? Chtěla jsem...“

„Ty mě nikdy nenecháš dokončit větu!“ vykřikl.

Obrátila jsem se na našeho sluhu, který čekal, aby mi otevřel dveře. „Můj slunečník, prosím, Gargery.“

„Prosím, madame,“ řekl Gargery. Jeho nevýrazné, avšak vlídné rysy se stáhly do úsměvu. Gargery miluje ty přátelské výměny názorů mezi mnou a Emersonem. „Pokud smím něco podotknout, madame, tak ten klobouček vám nesmírně sluší,“ pokračoval.

Otočila jsem se k zrcadlu. Klobouk byl nový a já jsem si myslela, že se ke mně hodí. Nechala jsem si ho ozdobit rudými růžemi a hedvábnými zelenými listy. Tlumené barvy, které se považují za vhodné pro zralé vdané ženy, mají nešťastný účinek na mou nažloutlou pleť a černé vlasy a nevidím žádný důvod pro otrocké podléhání módě, když výsledek ženě nesluší. Kromě toho je rudá barva Emersonova oblíbená. Když jsem zasunovala poslední jehlici, objevil se jeho obličej v zrcadle vedle mého. Musel se sehnout, protože měří sto osmdesát centimetrů a já jsem o pěkných pár čísel menší. Využil našeho vzájemného postavení (a postavy Gargeryho za sebou), kradmo mě poplácal a řekl přátelsky:

„No tak dobře, má drahá, pěkně se bav. Pokud nebudeš zpátky na čaj, zaběhnu na policejní stanici a složím za tebe kauci.“

„Neobjevuj se tam před sedmou,“ poradila jsem mu. „Doufám, že mě hodí do zeleného antonu a snad mi i nasadí želízka.“

„Rád bych viděl toho chlapa,“ podotkl Gargery ne právě tiše, „který by to dokázal.“

„Já taky,“ souhlasil můj manžel.

• • •

Byl typický listopadový den v drahém starém Londýně – pochmurný, šedivý a vlhký. Přijeli jsme z Kentu teprve předešlý týden, Emerson potřeboval konzultovat určité odkazy v Britském muzeu. Naším dočasným bydlištěm byl Chalfontský dům, městský činžák, patřící Emersonovu bratru Walterovi a jeho ženě Evelyn, která tu nemovitost zdědila po svém dědečkovi.

Přestože jsem měla ráda shon a hemžení metropole, byl mým duchovním domovem Egypt, a když jsem dýchala nezdravou směs uhelného kouře a vlhkosti, myslela jsem nostalgicky na jasnou, modrou oblohu, horký, suchý vzduch a napětí další sezony na vykopávkách. Poněkud jsme se tento rok opozdili, ale zpoždění bylo způsobeno hlavně tím, že Emerson ještě nedokončil své dlouho očekávané *Dějiny*. To mi umožnilo zúčastnit se záležitosti drahé mému srdci. Pocítila jsem nával radosti, když jsem rázně kráčela ulicí s nezbytným slunečníkem v jedné ruce a řetězy v druhé.

Vždycky jsem silně podporovala věc volebního práva pro ženy, ale profesionální závazky mi bránily účastnit se aktivně hnutí sufražetek. Ne že by to hnutí bylo nějak zvlášť aktivní nebo účinné. Téměř každý rok se v parlamentu předkládal zákon o volebním právu žen, obvykle však byl znevažován či ignorován. Politici a státníci slibovali, že zákon podpoří, a pak svůj slib nedodrželi.

V poslední době však zavál v Londýně čerstvý severní vítr. V Manchesteru založila jakási paní Emmeline Pankhurstová a její dvě dcery Ženský politický a sociální svaz. Začátkem tohoto roku se rozhodly – podle mého mínění docela rozumně – přenést své ústředí do centra politického dění. Setkala jsem se s paní Pankhurstovou při několika příležitostech, ale nerozhodla jsem se, pokud jde o její organizaci, až do těch šokujících událostí z 23. října, které vzbudily mé hluboké rozhořčení. Ženy chtěly mírumilovně vyložit své názory a naděje parlamentu, avšak byly z té bašty mužské nadřazenosti násilím vyhnány – byly zastrašovány, strkali do nich, porazili je na zem a uvěznil! Ještě teď byla slečna Sylvie Pankhurstová ve vězení spolu s několika dalšími spolubojovnicemi. Když jsem se dozvěděla o dnešní demonstraci, rozhodla jsem se podpořit uvězněné ženy i hnutí.

Ve skutečnosti jsem se však dopustila klamu, když jsem Emersonovi řekla, že mým cílem je Downing Street. Bála jsem se, že by se mohl strachovat o mou bezpečnost a jít za mnou. Ženský svaz se rozhodl demonstrovat před domem pana Geoffreyho Romera na Charles Street, blízko náměstí Berkeley.

Vedle pana Asquithe, ministra financí, bylo toto individuuum naším nejúpornějším a nejvýkonnějším protivníkem v Dolní sněmovně. Byl elegantní a výmluvný řečník, s vynikajícím klasickým vzděláním a značným soukromým jměním. Emersonovi a mně se jednou dostalo cti prohlédnout si jeho nádhernou sbírku egyptských starožitností. Cítila jsem jako svou povinnost udělat pár jízlivých poznámek o ženském volebním právu, avšak byly to Emersonovy ještě jízlivější poznámky o nemorálnosti soukromých sběratelů, které pana Romera popudily. Už nás nikdy nepozval. Docela jsem se těšila na to, jak se připoutám k jeho zábradlí.

Obávala jsem se, že jdu pozdě, ale když jsem došla na místo, zjistila jsem, že všechno je v neuvěřitelném zmatku. Nikdo nebyl připoután k zábradlí. Lidé zmateně postávali kolem. Na druhém konci ulice se k sobě choulila skupinka

žen a živě debatovala. Zřejmě to byla porada vedoucích, neboť jsem zaslechla známý hlas paní Pankhurstové.

Už jsem se k nim chtěla připojit, když jsem zahlédla známou postavu. Byl to vysoký mladý muž, dokonale oblečený do proužkových kalhot, dlouhého kabátu a cylindru. Opálená pleť a husté černé obočí připomínaly Araba nebo Indiána, ale nebyl to žádný z nich. Jednalo se o mého syna, Waltera Peabody Emersona, lépe známého pod přezdívkou Ramses.

Když mě spatřil, přerušil rozhovor s mladou ženou, stojící vedle něho, a pozdravil mě s tím protivným přízvukem, který získal, když strávil jeden semestr v Oxfordu a navštěvoval přednášky profesora Wilsona o starém Římě a Řecku. „Dobré odpoledne, máti. Smím ti představit slečnu Christabel Pankhurstovou, kterou, zřejmě, ještě neznáš?“

Byla mladší, než jsem očekávala – něco přes dvacet, jak jsem se později dozvěděla – a nebyla ošklivá. Pevné rty a přímý pohled zvýrazňovaly její kulatý obličej a tmavé vlasy. Přemýšlela jsem, jak se s ní Ramses asi seznámil – z toho, jak na něho kulila oči, mi bylo jasné, že to není jejich první setkání. Ramses měl tu nešťastnou vlastnost, že přitahoval ženy, obzvláště energické ženy.

„Co tady děláš?“ zeptala jsem se. „A kde je Nefret?“

„Nevím, kde je,“ přiznal Ramses. „Moje ‚sestra‘, abych jí dal čestný titul, na kterém trváš, třebaže jej neospravedlňuje ani právo, ani krevní příbuzenství...“

„Ramsesi,“ řekla jsem stroze, „mluv k věci.“

„Ano, máti. Neočekávaně jsem měl dnes odpoledne volno, a tak jsem se rozhodl zúčastnit se této demonstrace. Znáš moje sympatie pro tuto kauzu...“

„Ano, můj milý.“ Přerušovat ostatní je hrubé, ale někdy je nutné Ramsese přerušit. Nebyl už tak zhoubně rozvláčný jako kdysi, ale měl občasně záchvaty, zvláště když se snažil něco přede mnou skrýt.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

„Můžeš ty řetězy odložit, máti,“ odpověděl Ramses. „Dámy se rozhodly, že vytvoříme stávkové hlídky a doru-

číme panu Romeovi petici. Slečna Pankhurstová mi oznámila, že brzy budou rozdávat plakáty.“

„Nesmysl,“ vykřikla jsem. „Co je vede k tomu, že přijme delegaci? Ještě nikdy to neudělal.“

„Nedávno jsme získaly novou členku, která je jeho stará známá,“ vysvětlovala slečna Christabel. „Paní Markhamová nás ujistila, že bude kladně reagovat na její žádost.“

„Jestliže je to stará přítelkyně, proč nepožádala o rozhovor normální cestou... Ramsesi, neopírej se o to zábradlí, ušpiníš si kabát od rezu.“

„Ano, máti.“ Ramses se narovnal do své plné výšky sto osmdesáti centimetrů, cylindr k tomu přidával dalších třicet centimetrů. Musela jsem připustit, že dodává jistou důstojnost shromáždění, které se skládalo téměř výhradně ze žen. Jediným dalším mužským účastníkem bylo excentricky oblečené individuum, které přihlíželo poradě vedoucích.

„Kdo je ten člověk?“ zeptala jsem se. „Nikdy jsem ho neviděla.“

„Velice snaživý mladý muž s oduševnělými očima. Ultra-poetický, superestetický, nevšední mladý muž,“ odpověděl Ramses.

Neubránila jsem se smíchu. Slečna Christabel se na mne pohoršeně podívala. „Je to bratr paní Markhamové, velký zastánce naší kauzy. Kdybyste se byla ráčila zúčastnit našich předchozích akcí, paní Emersonová, věděla byste to.“

Nedala mi možnost odpovědět, že mě na předchozí akce nepozvaly, a odešla s nosem nahoru.

„Myslím, že se chystají začít,“ řekl Ramses.

Utvořila se poněkud zubatá řada, byly rozdány plakáty. Na tom mém stálo: „Oběti mužského útaku!“

Shromáždil se malý zástup diváků. Muž s tvrdými rysy, stojící v první řadě, se na mne podíval a zavolal:

„Měla bys bejt doma a prát svému manželovi kalhoty!“

Ramses, který šel za mnou s plakátem „Hlasovací právo ženám hned!“ odpověděl hlasitě a s humorem. „Ujišťuji vás,

pane, že kalhoty manžela této ženy nepotřebují zdaleka tak vyprat jako ty vaše.“

Chodili jsme v sevřené řadě kolem brány Romerova domu. Brána byla zavřená, střežili ji dva konstáblové v modrých přilbách, kteří se na nás zvědavě dívali. Za záclonami zavřených oken se neobjevovaly známky života. Nezdálo se, že by pan Romer byl v náladě přijmout petici.

Když jsme se vraceli zpátky, přiběhla slečna Christabel a vytáhla Ramsese z řady. Pochopitelně jsem šla za nimi. „Pane Emersone,“ zvolala, „počítáme s vámi.“

„Pochopitelně,“ přitakal Ramses. „A k čemu vlastně?“

„Paní Markhamová se chystá donést petici do domu. My dámy se shromáždíme kolem konstábla vlevo od brány a zabráníme mu tak, aby ji zastavil. Myslíte, že byste mohl zadržet toho druhého policejního důstojníka?“

Ramses zvedl obočí. „Zadržet?“ opakoval.

„Nemusíte samozřejmě použít násilí. Jen udělat paní Markhamové cestu.“

„Udělám, co budu moct,“ zněla odpověď.

„Výborně! Buďte připravený, už jdou.“

A šly. Rojnice žen kráčela rameno na rameni kolem nás. Byl jich asi jen tucet – zřejmě vedoucí. Dvě dámy v čele procesí byly vysoké a statné, obě třímaly těžké dřevěné plakáty s feministickými hesly. Za nimi jsem zahlédla velký, avšak vkusný klobouk, zdobený květinami a péry. Skrývá se snad pod ním ta slavná paní Markhamová, na níž tolik záleží? Jediný, koho jsem poznávala, byla paní Pankhurstová, uzavírající průvod.

Musela jsem jim uhnout z cesty, když klusaly kolem. „Teď!“ zvolala Christabel, vzrušením celá rudá v obličeji. Pochodující ženy obklopily překvapeného konstábla vlevo od brány, zaslechla jsem žuchnutí a výkřik, když jeden z dřevěných plakátů přistál na jeho helmě.

„Co to děláte?“ vykřikl jeho společník a vyrazil bránit svého přítele. Ramses si před něho stoupl a položil mu ruku na rameno. „Prosím, zůstaňte, kde jste, pane Jenkinsi,“ vyzval ho laskavým hlasem.

„Pane Emersone, nedělejte to,“ zvolal důstojník žalostně. „Vy dva se znáte?“ vyptávala jsem se. Nepřekvapilo mě to. Ramses měl spoustu užitečných známostí. Policejní důstojníci patří k těm počestnějším.

„Ano,“ řekl Ramses. „Jak se má váš malý chlapec, Jenkinsi?“

Jeho hlas byl příjemný, postoj uvolněný, ale nešťastný konstábl byl postupně přitlačován na zábradlí. Věděla jsem, že si Ramses stačí sám, a otočila jsem se, abych se podívala, jestli dámy nepotřebují mou pomoc při „zadržování“ druhého konstábla.

Muž ležel na zemi, tahal za helmu, kterou měl naraženou přes oči, a brána povolila prudkému tlaku delegace. Vedena oběma velkými dámami a poeticky oděným džentlmenem došla ke dveřím domu.

Musela jsem obdivovat jejich strategii a vojenskou přesnost, s jakou ji uskutečnily, pochybovala jsem však, že se delegace dostane dále. Už se ozývaly policejní píšťalky, dupot běžících nohou a výkřiky „Co se to tu děje?“ Dostavily se posily. Paní Markhamová se buď vymlouvala nebo byla oklamána. Kdyby Romer souhlasil, že přijme petici, nebyla by tato násilná strategie vůbec nutná. Dveře domu byly docela jistě zamčené a Romer zřejmě nemínil dát svému komorníkovi příkaz, aby je odemkl.

Dveře se však náhle otevřely. Zahlédla jsem na okamžik bledou, překvapenou tvář sluhy, než jej zakryla pronikající síla. Dav pronikl dovnitř a dveře se za ním zavřely.

Venku se věci nevyvíjely tak dobře. Půl tuctu uniformovaných mužů přišlo na pomoc svým obleženým kolegům. Tvrdě se pustili do žen, odtahovali je, několik jich dokonce srazili na zem. Rozhořčeně jsem zvedla slunečník a chystala jsem se vyrazit vpřed, když mě uctivě, ale pevně uchopily silné ruce.

„Ramsesi, okamžitě mě pusť,“ zvolala jsem.

„Počkej, máti, slíbil jsem to otcí.“ Natáhl nohu a konstábl, který se objevil za mnou, se s překvapeným výkřikem zapotácel.

„Takže ty jsi to slíbil otci, co? Zatraceně,“ zaklela jsem. Avšak frustrace a pevný stisk paží mého syna mi zabránily v dalších projevech.

Konstábl, kterému Ramses podrazil nohy, se pomalu postavil. „Sakra,“ poznamenal. „To jste vy, pane Emerson? Nepoznal jsem vás v tom podivném úboru.“

„Postarejte se, prosím, o mou matku, pane Skugginsi.“ Ramses mě pustil a začal zvedat ležící dámy. „Opravdu, pánové,“ poznamenal mrazivým, nesouhlasným tónem, „takhle se Angličané nechovají.“

Následovala chvilka klidu. Muži v modrém rozpačitě šou-pali nohama, dámy si upravovaly oděv a dívaly se zuřivě na policisty. Překvapilo mě, když jsem spatřila paní Pankhurstovou a její dceru, domnívala jsem se, že vešla dovnitř s ostatními vedoucími delegace.

Pak si jeden z policejních důstojníků odkašlal. „To je všechno hezké, pane Emerson, ale co pan Romer? Tyhle dámy násilně vstoupily do...“

„To je neoprávněný předpoklad, pane Murdle,“ vysvětloval Ramses. „Nebylo použito násilí. Dveře otevřel sluha pana Romera.“

V tomto strategickém okamžiku se dveře znovu otevřely. Nebylo pochyb o identitě muže, který stál na prahu. Právě tak nezaměnitelný jako jeho zjev byl i jeho zvučný hlas, který mu právem získal pověst jednoho z nejlepších řečníků Anglie.

„Pánové, dámy..., prosím o vaši pozornost. Souhlasil jsem, že vyslechnu petici své drahé přítelkyně paní Markhamové za podmínky, že se vy ostatní bezodkladně a v klidu rozejdete. Konejte svou povinnost, seržante.“

Za ním jsem zahlédla vesele květovaný klobouk, pak se dveře s energickým zabouchnutím zavřely.

Hlas paní Pankhurstové první přerušil ticho. „Tak tedy,“ zvolala triumfálně, „přece jsem vás ujistila, že to paní Markhamová zvládne. Pojdme, milé dámy, můžeme se ctí ustoupit.“

A dámy tak učinily. Dav, zklamaný krotkým zakončením, následoval jejich příkladu.

„Půjdeme, máti?“ Ramses mě vzal za paži.

„Hm,“ řekla jsem.

„Prosím?“

„Zpozoroval jsi něco neobvyklého na...?“

„Na čem?“

Rozhodla jsem se nezmiňovat o svém podivném tušení. Když si Ramses nevšiml ničeho neobvyklého, pravděpodobně jsem se mylíla.

Měla jsem si to lépe rozmyslet. Málokdy se mylím. Jedinou útěchou, že jsem nepromluvila, bylo, že i kdyby mi byl Ramses uvěřil, tak konstábl určitě ne. A v době, kdy bych byla někoho zodpovědného přinutila, aby se řídil mou radou, byl by už zločin spáchán.

• • •

Než jsme došli domů, už se úplně setmělo, padal drobný déšť. Gargery na mne čekal. Otevřel dveře, než jsem mohla zazvonit, a vyčítavým hlasem mi oznámil, že ostatní členové rodiny už na nás čekají v knihovně.

„Jdeme snad pozdě na čaj?“ zeptala jsem se a podala jsem mu slunečník, plášť a klobouk.

„Ano, madame. Pan profesor je velmi nervózní. Kdybychom si bývali byli jistí, že je pan Ramses s vámi, nedělali bychom si takové starosti.“

„Promiňte, že jsem vás zapomněl informovat,“ omlouval se Ramses a přidal svůj klobouk na hromadu šatstva v Gargeryho náručí.

Pokud chtěl být sarkastický, tak se zbytečně namáhal. Gargery se zúčastnil několika našich malých dobrodružství a velmi si je užíval. Teď se za nás cítil odpovědný a byl nevrlý, když nebyl informován o našich aktivitách.

Šli jsme rovnou dovnitř, aniž bychom se převlékli, a našli jsme ostatní shromážděné kolem čajového stolu. Můj

oddaný manžel mě přivítal zavrčením. „Jdeš zatraceně pozdě, Peabodyová. Co tě zdrželo?“

Nikdo z nás nenechával rád ostatní čekat, když byla rodina pohromadě. Nefret se ujala čajové konvice. Měla na sobě vyšíváné egyptské šaty, které ráda nosila při neformálních příležitostech, dlouhé zlatorudé vlasy měla svázané stuhou.

Přísně vzato to nebyla naše adoptovaná dcera, dokonce ani ne naše schovanka, vzhledem k tomu, že od minulého roku byla plnoletá a – díky naléhání mého milého Emersona na práva této mladé ženy – kontrolovala teď jmění, které zdědila po svém dědečkovi. Neměla však jiné příbuzné a byla mně i Emersonovi drahá stejně jako naše vlastní dcera. Bylo jí třináct, když jsme ji vysvobodili ze vzdálené núbijské oázy, kde žila od narození. Nebylo pro ni snadné přizpůsobit se zvyklostem moderní Anglie.

Ani pro mne to nebylo snadné. Občas jsem se divila, proč mi nebesa požehnala dvěma nejzlobivějšími dětmi, jaké kdy nějaká matka měla. Nejsem ten typ ženy, která vrká nad svými dětmi a slepě je miluje, ale vsadím se, že Ramses by šel na nervy každé matce. V některých oblastech byl obludně předčasně vyspělý, v jiných otřesně normální. Když už jsem si myslela, že je můj syn z nejhoršího venku, přišla Nefret – nápadně hezká, nesmírně inteligentní a trvale kritická k civilizačním zvyklostem.

Ve srovnání s nimi byla třetí mladá osoba osvěživou změnou. Náhodný pozorovatel by jej mohl považovat za blízkého příbuzného Ramsese. Měl stejnou snědou pleť a vlnité černé vlasy, stejné tmavé oči s dlouhými řasami. Podoba byla pouze náhodná. David byl vnuk našeho předáka, Abdulláha, ale byl to Ramsesův nejlepší přítel a důležitá součást naší rodiny. Nebyl příliš výřečný asi proto, že bylo těžké dostat se ke slovu, když jsme byli všichni přítomní. Přivětivě se na mne usmál, dal mi pod nohy polštářek a na stoleček vedle mého lokte postavil šálek čaje a talíř sendvičů.

„Máš unavené oči,“ oznámila jsem mu. „Pracoval jsi na těch nákresech z luxorského chrámu při umělém světle? Pořád ti říkám, že bys neměl...“

„Nech toho, Peabodyová,“ utrl se na mě Emerson. „Ty jen chceš, aby byl nemocný a mohla jsi ho nadopovat těmi svými škodlivými medicínami. Vypij si čaj.“

„Hned, Emersone. Ale David by neměl...“

„Chtěl to dokončit, než odjedeme do Egypta,“ přidala se Nefret. „A nedělej si starosti s jeho zrakem, teto Amelie, poslední výzkumy říkají, že čtení při umělém osvětlení očím neškodí.“

Hovořila s autoritou ospravedlněnou svým lékařským studiem. Dosažení takového vzdělání znamenalo samo o sobě velký boj. Londýnská univerzita, přes zuřivý odpor mužských členů lékařské fakulty, konečně zpřístupnila studium medicíny ženám, ale velké univerzity to odmítaly a potíže při získávání klinické praxe byly téměř stejně velké jako o století dřív. Nefret se to však podařilo s pomocí nadšených žen, které v Londýně založily ženskou lékařskou kolej a přinutily některé nemocnice, aby vpustily do nemocničních pokojů a do piteven ženské studenty. Jednou nebo dvakrát Nefret prohlásila, že bude ve svých studiích pokračovat ve Francii nebo ve Švýcarsku, kde nebyly předsudky proti lékařkám tak silné. Myslím, že nás však nechtěla opustit. Zbožňovala Emersona, který byl v jejich malých ručkách tvárný jako formela. S Ramsesem byli jako bratr a sestra. Tedy, výborně spolu vycházeli až na chvíli, kdy na sebe byli hrubí.

„Proč máš na sobě ty debilní šaty?“ spustila útočným tónem a pohrdavě si prohlížela elegantně oblečeného Ramsese. „Neříkej mi to, nech mě hádat. Byla tam slečna Christabel Pankhurstová.“

„To není žádné hádání,“ poznamenal Ramses. „Věděla jsi, že tam bude.“

„Co má slečna Christabel společného s Ramsesovým oblečením?“ zeptala jsem se podezřívavě.

Můj syn se na mne obrátil. „To byl Nefretin pochybný pokus o vtíp.“

„Ha!“ zvolala Nefret. „Ujišťuju tě, můj milý, že to nebudeš považovat za vtíp, jestli tu dívku budeš dál povzbuzovat. Muži zřejmě považují takové úlovky za zábavné, ale je to velice odhodlaná mladá žena a nezbavíš se jí tak snadno jako těch ostatních.“

„Proboha!“ zvolala jsem. „Jakých ostatních?“

„To je další vtíp,“ vysvětlil Ramses a rychle se zvedl. „Pojď a dělej mi společnost, až se budu převlékat, Davide. Popovídáme si.“

„O Christabel,“ zamumlala Nefret sacharinovým tónem.

Ramses byl již napůl venku ze dveří. Ten poslední „vtíp“ byl na něho moc. Zastavil se a obrátil. „Kdybys byla na té demonstraci,“ řekl kousavě, „mohla bys pozorovat mé chování osobně. Měl jsem dojem, že ses chtěla zúčastnit.“

Nefretin úsměv vybledl. „Hm... měla jsem možnost sledovat zajímavou pitvu.“

„Dnes odpoledne jsi nebyla v nemocnici.“

„Jak to, sakra...“ Podívala se na mne a kousla se do rtů. „Ne. Šla jsem místo toho na procházku. S přítelem.“

„To je pěkné,“ poznamenala jsem. „Proto mají tvé tváře tak zdravou barvu. Čerstvý vzduch a pohyb. Tomu se nic nevyrovná.“

Ramses se otočil na patě a vypochoďoval z místnosti. David za ním.

• • •

Než jsme zasedli k večeři, ti dva se usmířili. Nefret byla k Ramsesovi zvlášť milá, jako vždy po hádce. Ramses byl neobvykle zamlklý, a to se naopak stávalo málokdy. Nechal mě, abych vylíčila demonstraci, což jsem učinila se svým obvyklým temperamentem a vtípem. Nebylo mi však bohužel práno dokončit vyprávění, protože Emerson ne vždy dokáže ocenit můj humor.

„To je velice nedůstojné a vulgární,“ zavrčel. „Mlátit policajty do hlavy plakáty, hrubě vtrhnout do cizího domu! Romer je hrozný hlupák, ale nevěřím, že by takové chování prospělo vaší věci, Amelie. Taktní přesvědčování je účinnější.“

„Ty tak můžeš něco říkat, Emersone,“ odpověděla jsem rozhořčeně. „Kdopak to byl, kdo minulé jaro nemilosrdně srazil dva konstáblы? Kdopak byl ten, jehož netaktní poznámky vedly ředitele oddělení starožitností k tomu, že nám odmítl dát povolení k hledání nových hrobek v Údolí králů? Kdopak...“

Emerson přivřel modré oči do úzkých štěrbin, tváře mu slušivě zrudly. Zhluboka se nadechl. Než však mohl ten dech využít k řeči, promluvili současně Gargery, Nefret a David.

„Ještě trochu mátového želé, pane?“

„Jak to vypadá s *Dějiny*, pane profesore?“

Nefret se obrátila se svou otázkou na mne místo na Emersona. „Kdy přijede teta Evelyn, strýček Walter a malá Amelie? Zítřka nebo až pozítří?“

Emerson se zavrčením ztichl a já jsem usedle odpověděla. „Pozítří, Nefret. Ale nesmíte jí říkat ‚malá Amelie‘.“

Ramses se sotva znatelně usmál, jeho výraz však o něco zjihl. Měl svou malou sestřenicí velice rád. „To bude těžké. Je velmi milá a ta zdobnělina jí sluší.“

„Tvrdí, že dvě Amelie v rodině působí zmatek,“ vysvětlovala jsem. „Myslím však, že ji odrazuje skutečnost, že mi váš otec říká Amelie, jen když se na mě zlobí.“

Nefret opět zasáhla, než mohl Emerson něco říct. „Je tedy ujednáno, že s námi letos pojedete do Egypta?“

„S pomocí Davida přesvědčila rodiče. Evelyn říká, že jeho jemné přesvědčování bylo neodolatelné.“

David se lehce začervenal a sklonil hlavu.

„Je jediná z jejich dětí, kdo se zajímá o egyptologii,“ pokračovala jsem. „Byla by škoda, kdyby jí zabraňovali v rozvíjení jejího zájmu jen proto, že je žena.“

„Tak takhle jsi je přesvědčil.“ Ramses se podíval na svého tichého přítele. „Teta Evelyn nemohla takovému argumentu odolat. Ale Melia – Lia – je moc mladá.“

„Je jen o dva roky mladší než ty, Ramsesi, a ty jsi začal jezdit do Egypta, když ti bylo sedm.“

Chystali jsme se vstát od stolu, když do jídelny vstoupil Gargery. Jeho výraz chladného nesouhlasu mě varoval, ještě než promluvil.

„Chce s vámi mluvit někdo od policie, paní Emersonová. Sděлил jsem mu, že nepřijímáte návštěvy, ale naléhal.“

„S paní Emersonovou?“ opakoval můj manžel. „Ne se mnou?“

„Ne, pane. Chtěl mluvit s paní Emersonovou a panem Ramsesem.“

„Zatraceně!“ vyskočil Emerson. „Musí to mít něco společného s tou tvou odpolední demonstrací. Ramsesi, přikázal jsem ti přece, abys ji zadržel.“

„Ujišťuji tě, otče, že se nic neobvyklého nestalo,“ odpověděl Ramses. „Kde je ten džentlmen, Gargery?“

„V knihovně, pane. Tam, pokud vím, obvykle přijímáte policisty.“

Emerson šel napřed, my ostatní jsme ho následovali.

Muž, který nás očekával, nebyl uniformovaný policista, ale vysoký, statný člověk ve večerním obleku. Emerson se prudce zastavil. „Proboha!“ zvolal. „Je to horší, než jsem myslel. Co jsi provedla, Amelie, že nás přišel navštívit asistent komisaře Scotland Yardu?“

Byl to opravdu sir Reginald Arbuthnot, s nímž jsme se společensky i profesionálně dobře znali. Rychle uklidnil mého rozčileného manžela. „Je to jen svědectví paní Emersonové a vašeho syna, které potřebujeme, pane profesore. Věc je dost naléhavá, jinak bych vás v tuto hodinu nevyrušoval.“

„Hm,“ pronesl Emerson. „Musí to být opravdu naléhavé, Arbuthnote. Nic menšího než chladnokrevná vražda nemůže omluvit...“

„Nebud' přece hrubý, Emersoně,“ řekla jsem. „Je milé, že sir Reginald přišel za námi, místo aby nás zavolal do své kanceláře. Z jeho oblečení můžeš usoudit, že ho odvolali z nějaké večere nebo jiné společenské události, k čemuž by nedošlo, kdyby ta věc nebyla vážná. Právě jsme si chtěli dát kávu, sire Reginalde. Posadte se, prosím, a připojte se k nám.“

„Děkuji vám, paní Emersonová, ale tlačí mě čas. Kdybyste mi mohla povědět...“

„Spěchem nic nezískáte, sire Reginalde. Myslím, že zloději s kořistí už unikli. Doufám, že pan Romer nebyl zraněn?“

Využila jsem zaraženého ticha, které následovalo, a stiskla jsem zvonek. „Ale myslím,“ pokračovala jsem, když Gargery vstoupil s kávou, „že byste si radši měl dát skleničku brandy, sire Reginalde. Vydechněte si, prosím. Váš obličej dostal zne-pokojivou barvu.“

Dech z něho vyšel jako miniaturní výbuch. „Jak?“ vydechl. „Jak jste věděla...“

„Poznala jsem dnes odpoledne vůdce gangu – nebo jsem si myslela, že jsem ho poznala. Nakonec jsem si pomyslela, že se mýlím, protože jsem neměla důvod se domnívat, že ten člověk je v Anglii. Avšak vaše přítomnost zde nazna-čuje, že se stal zločin a že ten zločin je spojen s dnešní od-polední demonstrací, protože jste chtěl mluvit s Ramsesem a se mnou. Není třeba velké představivosti, aby člověk došel k jedinému možnému závěru.“

„Ach,“ povzdechl si sir Reginald. „Jedinému možnému... myslím, paní Emersonová, že využiji vaší nabídky. Brandy, prosím.“

Emerson se otočil a krácel pomalými, odhodlanými kroky k příborníku. Vytáhl zátku z karafy a nalil do sklenice štědrou dávku. Pak ji vypil.

„Našemu hostu, Emersoně,“ připomněla jsem mu.

„Cože? Jo tak.“

Sir Reginald dostal svou brandy, Emerson si nalil další skleničku a uchýlil se na pohovku, posadil se vedle Nefret

a zíral na mne. Ramses s bezvýrazným obličejem zdvořile naléval kávu ostatním. Pak se posadil a díval se na mne.

Všichni se na mne dívali. Bylo to velice příjemné. Sir Reginald, když vstřebal dostatečnou dávku brandy, si odkašlal.

„Paní Emersonová, přišel jsem vám sdělit překvapivou zprávu, kterou jsem se dozvěděl sotva před hodinou, ale vy o tom víte. Můžu se vás zeptat, jak jste se to dozvěděla?“

„Doufám, že mě nepodezříváte, že jsem členkou gangu,“ řekla jsem a zasmála jsem se.

„No, to ne – to opravdu ne. Tak jak...“

Člověk se nemá do ničeho zaplétat dřív, než zná všechna fakta. „Ráda vám to vysvětlím, sire Reginalde. Ale nejdřív byste měl ostatním říct, co se dnes odpoledne stalo.“

Klíčovým svědkem byl komorník pana Romera, od něhož se policie všechno dozvěděla. Neotevřel dveře. Ve skutečnosti mu jeho pán nařídil, aby je zamkl. Nevěděl, jak byl zámek násilně otevřen. Zaskočilo ho to a dvě svalnaté, statné ženy ho přemohly, svázaly mu ruce i nohy provazy, které vyndaly se svých tašek. Ostatní vetřelci se okamžitě rozběhli do dalších částí domu. Nepromluvili ani slovo. Celá akce musela být naplánována s vojenskou přesností.

Když ležel bezmocně na podlaze v hale, viděl muže v dlouhém kabátě a širokém klobouku jít nahoru po schodech. Krátce potom sestoupil po schodech jiný muž, kterého považoval za svého pána, a šel k předním dveřím. Otevřel je a pronesl slova, o kterých jsem referovala. Byl to vzhled jeho pána, hlas jeho pána a oblečení jeho pána, ale místo aby přišel na pomoc svému nešťastnému služebníkovvi, vyšel tento samozvaný pan Romer zpátky po schodech.

Příští půlhodinu mohl soudit jen podle hlasů a svižné činnosti na místo pobytu vetřelců. Když se znovu objevili, nesli všechna možná zavazadla, včetně obrovského lodního kufru. Ty osoby byly oblečené v livrejích sluhů pana Romera, ale ani jednoho komorník neznal. Začali vynášet zavazadla. Za nimi šel muž, který vypadal jako jeho pán, měl na sobě oblíbený

zimník pana Romera, lemovaný kožešinou. S ním šla žena, která patřila k vetřelcům. Byla oblečená jako dáma, v dlouhém plášti a velkém klobouku s květinami. Ruku v ruce opus-tili dům, dveře se za nimi zavřely.

Ubohému muži trvalo hodinu, než se osvobodil. Bázlivě se plížil z jedné místnosti do druhé, ostatní sloužící našel zamčené ve sklepech. Sluhové byli jen ve spodním prádle. Pan Romer, přivázaný k židli v knihovně, byl rovněž ve stejném vysvěceném stavu. Skříně, které obsahovaly nádhernou sbírku egyptských starožitností jeho lordstva, byly prázdné.

„Zkrátka,“ dokončil sir Reginald, „individua, která vnikla do domu, si oblékla livreje sluhů a odnesla kufry se sbírkou pana Romera do čekajícího povozu. Konstábl u dveří neměl nejmenší podezření. Dokonce pomáhal kočímu nakládat zavazadla do vozu. Pokud jde o člověka, kterého komorník považoval za svého pána...“

„Byl to ten muž se širokým kloboukem a pláštěm,“ řekla jsem. „Dávám si za vinu, sire Reginalde, že jsem okamžitě neinformovala Scotland Yard. Ale doufám, že spravedlivě připustíte, že by mi byl nikdo z vašich podřízených neuvěřil.“

„Pravděpodobně ne. Mám mít za to, paní Emersonová, že jste i na tu dálku a přes převlek, který oklamal i vlastního komorníka jeho lordstva, tu osobu poznala?“

„Neřekla bych, že poznala,“ odpověděla jsem. „Současná móda vousů a knírků úlohu podvodníků směšně usnadňuje. Byl to spíš nedefinovatelný pocit, že jsou mi ta gesta a postava nějak povědomá, když jsem viděla to individuum v sametovém plášti a širokém klobouku. Je to mistr převleků, s výjimečnými mimickými schopnostmi...“

„Amelie,“ Emerson těžce dýchal nosem, „chceš nám snad říct, že ten muž byl...“

„Mistr zločinu,“ přikývla jsem. „Kdo jiný?“

• • •

K našim prvním setkáním s touto pozoruhodnou osobou došlo, když jsme pracovali na starých hřbitovech blízko Káhiry. Vykrádání hrobek a nezákonný prodej starožitností mají v Egyptě dlouhou tradici. Toto povolání se praktikuje již od dob faraonů. Avšak během devadesátých let devatenáctého století došlo k dramatickému nárůstu těchto aktivit. Bylo zřejmé, že zločinné podsvětí obchodu se starožitnostmi převzal nějaký geniální zločinec. Měla bych dodat, že tento závěr byl jasný Emersonovi i mně. Policejní důstojníci jsou notoricky zbednění a vzpouzejí se novým myšlenkám. Teprve když jsme našli Sutechovu tajnou centrálu, byli nuceni připustit, že naše závěry byly správné. Ale dokonce i dnes se najdou určití jednotlivci, kteří popírají existenci toho muže.

Ačkoli jsme překazili několik Sutechových nejhanebnějších záměrů, muž sám nám vždycky unikl. Už je tomu několik let, co jsme o něm naposled slyšeli. Vlastně jsme věřili, že je mrtvý. Jiní ničemové se pokusili převzít kontrolu nad organizací, kterou vytvořil. Teď bylo nabíledni, že Sutech svou organizaci přetvořil ne v Egyptě, ale v Evropě – především v Anglii.

Právě jsem to vysvětlovala ubohému, zmatenému siru Reginaldovi, když mě znovu přerušili. Čekala jsem, že vybuchne Emerson, jehož vznětlivá povaha a vulgární mluva mu vynesly lichotivou arabskou přezdívku „Otec kleteb“. Avšak v tomto případě mě přerušil Ramses.

„Něco, co mi řekla slečna Christabel Pankhurstová, i když mi to v daném okamžiku nedávalo žádný smysl, podporuje tvou teorii, máti. Paní Markhamová a její bratr se ke skupině připojili teprve potom, kdy jsme v červnu odjeli z Londýna. Řada dalších ‚dam‘ začala v hnutí působit ve stejné době. Musely to být ty, které s ní vstoupily do domu. Překvapilo mě, že paní Pankhurstová nebyla součástí delegace.“

„Ano, ale... ale...“ zakoktal sir Reginald. „Ale tohle všechno je nepodložené, neprokázané.“

„Důkaz,“ vysvětlil můj otravný potomek a předešel mě jako obvykle, „je ve výsledku. Ti zloději nebyli obyčejní lu-

piči, šli po starožitnostech pana Romera, který má jednu z nejlepších soukromých sbírek na světě. Mistr zločinu se specializuje na egyptské starožitnosti a použití organizace sufražetek k získání přístupu do domu největšího odpůrce hlasovacího práva žen je charakteristické pro Sutechův cynický smysl pro humor.“

„Ale,“ opakoval sir Reginald jako poškrábaná gramofonová deska, „ale...“

„Jestli to byl Sutech, nikdy toho lumpa nechytíte,“ řekl Emerson. Pro stav jeho mysli bylo příznačné, že se ani neomluvil za hrubý jazyk –, na který jsme si všichni už zvykli. „Ale přeji vám štěstí,“ pokračoval. „Nic by mě nepotěšilo víc než ho vidět na lavici obžalovaných. Řekli jsme vám všechno, co víme, sire Reginalde. Neměl byste se radši do toho pustit místo toho, abyste si tu hověl a popíjel brandy?“

Z RUKOPISU H

Ramses otevřel dveře svého pokoje.

„Ty jsi klepala?“ zeptal se s předstíraným údivem. „Proč ta odchylka od tvých zvyklostí?“

Nefret vplula do místnosti, dlouhá sukně jejího negližé se za ní táhla jako královská róba. Posadila se na postel. „Nepokoušej se mě zahnat do defenzívy, Ramsesi. Nepřipustím to. Jak se opovažuješ mě špehovat?“

Ramses se bezděčně podíval na Davida, který zakoulel očima a pokrčil rameny, čímž naznačil, že se nemíní vměšovat do debaty.

„To je nevyprovokované a nepodložené obvinění,“ řekl Ramses.

Jeho chladná odpověď Nefret ještě víc rozzlobila. Barva jí stoupla do tváří. „K čertu s tebou! Plížil ses kolem nemocnice, abys zjistil, jestli tam opravdu jsem. No tak jsem tam nebyla.“

„Zřejmě ne.“

Zírali na sebe upřeně. David se rozhodl, že je načase zasáhnout dřív, než někdo z nich řekne něco skutečně hrubého.

„Jsem si jistý, že Ramses jenom šel kolem, aby zjistil, jestli ho chceš doprovodit na to setkání sufražetek. Není to tak, Ramsesi?“

Ramses přikývl. Bylo to jediné, čeho byl schopen, „ano“ by mu uvízlo v hrdle.

„Nemusel jsi o tom aspoň mluvit před tetou Amelií a profesorem.“

„Ty jsi s tím začala.“

„Že jsem si z tebe dělala legraci kvůli Christabel?“ Nefret se nikdy nedokázala zlobit dlouho. Koutky úst se jí zachvěly.

„Přece víš, že o tu zatracenou holku vůbec nestojím.“

„Drahoušku, to je velmi nedžentlmenské. Ale ona...“

„Nezačínej s tím zase,“ zvolal David. Nikdy nevěděl, jestli se má smát, nadávat nebo s nimi sympatizovat, když se ti dva dostali do některé ze svých hádek. Nefret byla jedním z mála lidí, kteří Ramsese dokázali rozčilit, a David byl pravděpodobně jedinou osobou na světě, která věděla proč. Doufal, že odvede jejich pozornost, a pokračoval. „Přišla jsi ve vhodnou chvíli, Nefret. Právě jsme hovořili o znovuobjevení Mistra zločinu a Ramses se mi chystal povědět, co o tom tajemném individuui ví.“

Nefret se posadila a zkřížila nohy. „Je mi to líto, Ramsesi,“ oznámila vesele. „Neměla jsem tě obviňovat před ostatními, že mě špehuješ.“

„Ne.“

„Teď jsi na řadě ty, aby ses omluvil.“

„Za co?“ Zahlédl Davidův pohled a vzpamatoval se. „No tak dobře, omlouvám se.“

„Tak tedy vše odpuštěno. Jsem ráda, že jsem přišla, umírám zvědavostí dozvědět se o Sutechovi. Abych byla upřímná, myslěla jsem si, že je to... no, ne právě výplod představitosti tety Amelie, ale příklad jejího občasného sklonu k přehánění.“

„Myslíš asi k melodramatu.“ Ramses se posadil na podlahu po arabském způsobu.

Nefret se zasmála a vzala si cigaretu, kterou jí nabídl. „Ani jeden z nás není docela spravedlivý, Ramsesi. Teta Amelie nemusí přehánět. Ty věci se jí stávají. Ale přece jen něco zamlčovala. To se vždycky pozná, protože se dívá přímo do očí a mluví rázně a pevně. Profesor také něco tají. Co je to za tajemství o Sutechovi, které ani jeden z nich nechce prozradit?“

„Něco z toho jsem ti řekl.“

„Jenom útržky. Ty ses od něho naučil umění přestrojovat se...“

„To není docela přesné,“ řekl Ramses. „Zdědil jsem Sutechovu sbírku přestrojení poté, kdy ho otec donutil uprchnout z jeho centrály, ale musel jsem si sám vydedukovat jeho metody a zlepšit je.“

„Prosím za prominutí,“ hlesla Nefret.

„Nic se nestalo.“

„Ramsesi,“ ozval se David.

„Ano. Řekl jsem vám, že znám toho muže z osobních setkání s ním. Při všech těchto příležitostech byl v převleku, a to ve velmi dobrém. Jeho ztvárnění mrzuté staré americké dámy bylo naprosto brilantní. Na konci toho konkrétního dobrodružství unesl máti a několik hodin ji věznil. Nevím, co během té doby vyšlo najevo. Domnívám se, že ani otec to neví jistě. Proto ho pouhá zmínka o Sutechovi dohání k šílenství.“

Nefret otevřela ústa dokořán. „Proboha,“ vydechla, „chcete snad říct, že on..., že ona..., že oni...“

„O tom pochybuji,“ poznamenal Ramses chladně. „Nikdy jsem nepoznal dva lidi, kteří jsou si tak oddaní jako moji rodiče. Občas je to až trapné,“ dodal zamračeně.

„Já si myslím, že je to nádherné,“ řekla Nefret s laskavým úsměvem. „Ne, tetička Amelie by profesorovi nikdy nebyla nevěrná, ale jestli byla v moci toho odporného muže...“

„Nemluvila by o Sutechovi s takovou snášenlivostí, kdyby ji k něčemu přinutil. Nepochybuji však o tom, že byl do ní zamilovaný, a je docela možné, že se k němu cítila být proti své vůli přitahována. Viděl jsem dopis, který jí napsal poté,

co ji propustil. Mám však podezření, že se s ním ona a otec od té doby znovu setkali. Na té záležitosti bylo před několika sezonami pár velice podivných aspektů. Vzpomínáš si, Nefret, když jeli do Egypta sami a my jsme bydleli u tety Evelyn a strýčka Waltera?“

Nefret se zakuckala smíchy. „Vzpomínáš si na noc, kdy jsme vypustili lvy z klece? Strýček Walter se mohl zbláznit vzteky.“

„Zlobil se na mne,“ řekl Ramses, „Ne na tebe.“

„Byl to tvůj nápad,“ poznamenala Nefret. „No, to je jedno. Ale zločincem v onom případě nebyl Sutech, byl to někdo jiný. Zapomněla jsem jeho jméno.“

„Je těžké pamatovat si jména všech, kdo se pokoušeli máti a otce zabít,“ souhlasil s ní Ramses. „Onen zločinec byl chlápek jménem Vincey. A vzhledem k tomu, že ho otec při jejich posledním setkání zastřelil, můžeme se rozumně domnívat, že byl něčím vinen. Otec nestřílí lidi, pokud se tomu může vyhnout. Ale stejně si pořád myslel, že v tom byl Sutech nějak zapletený, i když to neumím vysvětlit.“

Nefret se zamračila. „Je směšné, jak si to musíme slepovat z kousků informací. Proč se teta Amelie a profesor snaží zabránit nám v přístupu k nim? Je to nebezpečné pro ně i pro nás. Neinformovaný člověk je bezbranný.“

Prudce máchla rukou, posypala podlahu popelem.

„Přemýšlím, jestli Sutech věděl, že tam dnes odpoledne bude,“ uvažoval David.

„Jsem přesvědčený, že to nevěděl,“ přesvědčoval Ramses. „Máti měla velmi málo společného s tím Ženským sociálním a politickým svazem a rozhodla se až na poslední chvíli, že se té demonstrace zúčastní.“

„Ale zřejmě ji musel zahlédnout.“

„Je těžké ji přehlédnout. Avšak v okamžiku, kdy přišla, bylo příliš pozdě na zrušení operace. Ne, Davide, jsem si jistý, že to bylo náhodné setkání.“

Zmlkl. Po chvíli se ozvala Nefret. „Jak vypadá? Je dobrá pozorovatelka. Když s ním strávila tolik času o samotě, musela si *něčeho* všimnout.“

„Moc toho nebylo. Jeho oči mají neurčitý odstín, vypadají černé, šedé nebo hnědé. Barva vlasů je neznámá díky tomu, že obratně používá paruky a barvy na vlasy. Jediná skutečnost, kterou si můžeme být relativně jisti, je jeho výška – měří o kousek méně než sto osmdesát centimetrů a vypadá v dobré kondici. Mluví několika jazyky, ale máti si myslí, že je Angličan. Musíte připustit, že to není moc užitečné.“

„Ale ona ho dnes poznala,“ připomněla Nefret.

„To bylo divné,“ připustil Ramses. „Myslel bych si, že si to vymyslela, až na to, že jí v tom okamžiku docela určitě něco napadlo. Začala se mě ptát, jestli jsem nezpozoroval něco neobvyklého, ale pak si to rozmyslela.“

„A ty jsi nic nezpozoroval?“

„Neviděl jsem toho chláпка už leta a...“

„To je v pořádku, nemusíš se omlouvat. Takže sto osmdesát centimetrů, v dobré tělesné kondici... Hm.“

„Snažíš se něco naznačit?“ zeptal se Ramses a ztuhl.

Položila mu štíhlou ruku na rameno. „Uklidni se. Ujišťuji tě, že jsem se nechtěla tety Amelie dotknout. Žena může muži odpustit, že ji unesl, a docela určitě mu nebude vyčítat, že se do ní zamiloval. Ale nikdy mu neodpustí, že z ní udělal blázna. A to Sutech tetě Amelii udělal.“

„Neměla bys ze sebe chrlit aforismy,“ zavrčel Ramses. „Mluvíš jako máti.“

„To nebyl žádný aforismus, to byla prostá skutečnost. Copak to nevidíš? Způsob, jakým Sutech zneužil hnutí za volební právo žen, zasadil ránu věci, která je milá srdci tety Amelie. Dodá to čerstvou municí těm mužským šovinistům, kteří tvrdí, že ženy jsou příliš naivní a dětinské, aby mohly působit ve skutečném světě. Ženský sociální a politický svaz byl nelítostně zesměšněn tím, že vpustil do svých řad tlupu zločinců...“

„To není spravedlivé,“ protestoval Ramses. „Sutech už oklamal ty nejbystřejší kriminální vyšetřovatele.“

„Spravedlivé nebo nespravedlivé, tisku je to jedno. A jen počkej, až se novináři dozví, že teta Amelie byla u toho.“

„Paní Amelie P. Emersonová, známá archeoložka a amatérská detektivka, napadla konstábla, který se snažil zabránit tlupě zlodějů vniknout do domu!“

„Proboha,“ zvolal David a viditelně zbledl. „To by přece neudělali.“

„Ona ve skutečnosti toho policajta nenapadla,“ uvažoval potichu Ramses. „Ale ne že by se o to nesnažila. To je hrůza. Myslíte, že bychom mohli najít nějakou záminku a opustit na pár dní město?“

2

Jsem racionální člověk. Své city mám vždy pod pevnou kontrolou. Zním dobře lži a přehánění novinářů, a proto jsem věděla, co můžu od těch zlosynů očekávat, jakmile se podrobnosti o té krádeži dostanou ven. Byla jsem připravena na nejhorší a odhodlána neztrácet náladu.

A také bych ji neztratila, kdyby *Daily Yell*, nejvýznačnější londýnský zastánce senzacechtivého žurnalismu, neuverejnil dopis od samotného Sutecha. Poslal jej novinám prostřednictvím Kevina O'Connella, našeho starého známého. Občas jsem Kevina považovala za přítele. Nyní to nebyl ten případ.

„Tentokrát,“ prohlásil Emerson poněkud zadýchaně, „se musím O'Connella zastat. Sotva jsi mohla očekávat, že to neotiskne... Sakra, Peabodyová, mohla bys položit ten slunečník a přestat sebou vrtět? Nepustím tě z domu v tomhle rozrušeném stavu.“

Byla bych mu mohla uniknout, ale nedostala bych se daleko. Gargery stál před zavřenými dveřmi s roztaženými pažemi a odhodlaným výrazem. Ramsese a Davida přilákaly na scénu Emersonovy výkřiky a moje rozhořčené protesty, nedělala jsem si iluze, na čí straně jsou. Muži vždycky drží spolu.

„Nechápu, proč se chováš tak nedůstojně, Emersone,“ vyčetla jsem manželovi. „Hned mě pusť.“

Emerson neuvolnil své sevření. „Dej mi slovo, že s námi půjdeš klidně.“

„Jak bych mohla odporovat, když jste čtyři velcí, silní muži proti jedné ubohé, malé ženě.“

Gargery, který není zvlášť velký ani svalnatý, se nadmul pýchou. „Madame...“ začal.

Emerson ho přerušil mávnutím ruky. „Pojď s námi do knihovny a v klidu si o tom promluvíme. Gargery, nalijte whisky.“

Doušek toho léčivého nápoje, uklidňujícího nervy, mi vrátil mé obvyklé sebeovládání. „Předpokládám, že jste všichni ten dopis četli,“ poznamenala jsem.

Zřejmě ano, včetně Nefret, která se až do té chvíle držela rozumně stranou. David se váhavě ozval. „Považoval jsem to za velmi džentlmenské a šarmantní gesto. Dokonce za omluvu.“

„Spíš je to zatracená impertinence,“ zvolal Emerson. „Posměch, jízlivost, sypaní soli do rány.“

„Je nádherně výmluvný,“ namítl Ramses a vzal do ruky noviny. „Vážené a ctěné dámy z hnutí za volební právo žen, s nímž plně sympatizuji, nenesou vinu na tom, že nepředvídaly mé úmysly. Policie více než tuctu zemí mě marně hledá. Scotland Yard...“ Odmlčel se a podíval se kriticky na Nefret. „Tobě se to zdá zábavné?“

„Velice.“ Nefretin smích byl nádherný – měkký a hluboko posazený; jako voda prozářená sluncem a bublající přes obálky. Při této příležitosti bych se byla ráda zřekla potěšení jej slyšet. Všimla si mého pohledu a snažila se zkrotit své veselí. „Zvlášť pokud jde o větu, kde říká, že sympatizuje s hnutím sufražetek. Vzhledem k tomu, že jedním z jeho velitelů je žena, musíte uznat, že žije podle svých zásad.“

„Jakých zásad?“ otázal se Emerson. „Jeho narážka na tvou tetu Amelii dokazuje, že není žádný džentlmen.“

„Zmínil se o ní velice lichotivě,“ trvala na svém Nefret. Vzala Ramsesovi noviny z ruky a četla. „Kdybych byl věděl, že je přítomna paní Emersonová, nebyl bych pokračoval ve

svém plánu. Mám pro její jasnozřivost větší respekt než pro celý Scotland Yard.“

Emerson vyrazil „ha!“, já jsem neřekla nic. Bála jsem se, že kdybych otevřela sevřené čelisti, vypustila bych něco neslušného. Ramses se díval ze mne na Nefret.

„Co si myslíš?“

„Myslím si, že Sutech toho o ženách moc neví.“

• • •

Naplňovalo mě určitým ošklivým uspokojením, že Sutech oklamal Scotland Yard stejně jako mě. Vyšetřování skončilo na mrtvém bodě, když byli koně a povoz pana Romera nalezeni v nájemné stáji v Cheapside.

Dostala jsem zdvořilý dopis od paní Pankhurstové, přála mi šťastnou cestu a doufala, že bude mít potěšení opět se setkat *na jaře, po mém návratu z Egypta*. Bezpochyby mi dávala vinu za nepříjemnou publicitu. To bylo velmi nerozumné, protože jsem to nebyla já, koho paní Markhamová a její „bratr“ oklamali.

Novináři obklopovali dům, žádali o rozhovor. Byla jsem odhodlána trochu si popovídat s Kevinem O'Connellem, ale nemohla jsem ho vpustit dovnitř, aniž bych probudila soutěživého ducha jeho spolupachatelů, takže ho Ramses a Emerson propašovali dovnitř po setmění otvorem na skládání uhlí. Byl ještě poněkud umazaný, když ho Emerson přivedl do knihovny a nabídl mu whisky se sodou.

Byla jsem trochu na rozpacích nad Emersonovou vstřícností vůči Kevinovi, jehož vždycky považoval za pekelně otravného člověka, ale nakonec jsem pochopila jeho stanovisko. Kdyby byl Kevin dopis neuveřejnil, poslal by jej Sutech ostatním novinám. Proto jsem přijala Kevinovy přemrštěné omluvy jen s mírnou povýšeností.

„Opravdu, paní Emersonová, nikdy bych nedovolil ten dopis uveřejnit, kdybych věděl, že to ponese tak těžce,“ prohlášoval. „Zdál se mi tak džentlmenský a uhlažený...“

„Ale ne,“ zvolala jsem. „Nechte těch omluv, Kevine, připouštím, že jste neměl na vybranou. Avšak abyste to alespoň trochu napravil, řekněte nám všechno, co víte o tom impertinentním dopise.“

„Můžu udělat něco lepšího.“ Kevin vyňal z náprsní kapsy obálku. „Přinesl jsem originál.“

„Jak se vám podařilo dostat jej zpátky od Scotland Yardu?“

„Podplácením a korupcí,“ přiznal Kevin s drzým úsměvem. „Je jen půjčený, paní Emersonová, tak toho pořádně využijte. Ujistil jsem svého... ehm... přítele, že mu ho vrátím ještě před ránem.“

Důkladně jsem si dopis prohlédla a podala jsem jej Emersonovi. „Mohli jsme vědět, že Sutech nenechá žádné užitčné stopy,“ řekla jsem rozhořčeně. „Papír je možné koupit u každého papírníka. Není psán rukou, ale na stroji.“

„Značky Royal,“ zdůraznil Ramses, který se díval otci přes rameno. „Poslední model.“

„To je snadné tvrzení, protože nikdo z nás nemůže dokázat opak,“ poznamenala jsem sarkasticky.

„Přesto myslím, že se nemýlím,“ pokračoval můj syn klidně. „Studoval jsem psací stroje, protože se již běžně používají a brzy úplně nahradí...“

„Podpis je psaný rukou,“ podotkl David ve snaze změnit téma.

„V hieroglyfech,“ zavrčel Emerson. „Je to neuvěřitelný člověk. Dokonce dal své jméno do kartuše, což je vyhrazeno jen panovníkům.“

Kevin začal projevovat známky netrpělivosti. „Promiňte, paní, ale slíbil jsem svému spojenci, že mu to vrátím do dnešní půlnoci. Byl by první, koho by podezřívali, kdyby se ta věc ztratila, a já bych přišel o důležitý zdroj informací.“

Ještě příští den se kolem domu potulovalo několik novinářů, když jsme čekali na Evelyn a na Waltera. Poslali jsme jim naproti na nádraží kočár a čekali jsme na vhodný okamžik. Z domu se vynořil Emerson, vybral si nazdařbůh jed-

noho novináře, přenesl ho přes ulici do parku a hodil jej do jezírka. To odlákalo pozornost zbytku těch ničemů, takže Evelyn, Walter a Lia, jak jí musím říkat, vstoupili do domu, aniž by je kdokoli obtěžoval.

Walter dal přednost whisky se sodou před čajem, ale jeho reakce na celou záležitost byla méně rozhořčená, než jsem se obávala. „Měli bychom na to být zvyklí, Evelyno,“ poznamenal ke své ženě. „Naše drahá Amelie má takové věci ve zvyku.“

„Nemůžeš to ale dávat za vinu Amelii,“ prohlásila Evelyn pevně.

„Já ano,“ řekl Emerson. „kdyby si nevzala do hlavy účast na té demonstraci...“

„Připojila bych se k ní, kdybych byla v Londýně,“ přiznala Evelyn. „Podívej se, Emerson, nemohla přece předvídat, že se do toho zaplete ta osoba.“

„To musíme uznat,“ souhlasil s ní Walter a přívětivě se na mne usmál.

„Muselo to být strašně napínavé,“ přidala se malá Amelie (musím si pamatovat, že jí mám říkat Lia).

Moc se podobala matce. Hladká pokožka, měkké modré oči a světlé vlasy přivolávaly šťastné vzpomínky na dívku, kterou jsem před dlouhou dobou našla omdlelou na Foru v Římě.

Nefret se na ni varovně podívala. „Nedělej si naděje. Su-tech dal jasně najevo, že to bylo náhodné setkání a že by se mu vyhnul, kdyby to šlo. Bude to nudná sezona, žádná vzrušující dobrodružství.“

„Správně,“ řekl David.

„Naprosto,“ potvrdil to Ramses.

„Velmi nudná sezona,“ přisvědčila jsem. „Pokud Emerson míní pokračovat s tou nudnou prací v Údolí. Divím se, že jsi u toho tak dlouho vydržel, Emerson. Je pro nás urážející – pro nejlepší odborníky v našem řemesle, že nám dovolili jen čistit hrobky, které ostatní archeologové opustili jako nehodné zájmu. Stejně tak bychom mohli být služkami uklízejícími po těch lepších.“

Emerson mě přerušil prudkou poznámkou a Walter, věčný mírotvůrce, přerušil Emersona a zeptal se ho, za jak dlouho vyrazíme. Opřela jsem se v křesle a se spokojeným úsměvem jsem poslouchala. Odvedla jsem pozornost od nebezpečné věci. Evelyn a Walter by nikdy nedovolili, aby nás jejich milované dítě doprovázelo, kdyby věřili, že hrozí nebezpečí. Já ostatně také ne.

• • •

Příští den ráno jsem dostala další zprávu od paní Pankhurstové, zvala mě na mimořádnou schůzi výboru na odpoledne.

• • •

Nefret vzala s sebou Liu do nemocnice, chlapci šli s Walterem do Britského muzea. Emerson oznámil u snídaně, že chce pracovat na své knize a nepřeje si být vyrušován. Těšila jsem se na dlouhý, tichý den s Evelynou, která je moje nejlepší kamarádka a kromě toho také moje švagrová. Po krátké úvaze jsem se však rozhodla, že na tu schůzi musím jít.

Evelyn je stejně zanícenou zastánkyní volebního práva žen jako já, ale cítila jsem, že musím odmítnout její nabídku, že mě doprovodí.

„Víš, tohle je úřední jednání a nebylo by správné, abych přivedla někoho cizího zvláště proto, že ani nejsem členkou výboru. Snad mi chtějí dnes odpoledne nabídnout členství. Ano, to se zdá pravděpodobné.“

Evelyn souhlasně přikývla. „Povíš Emersonovi o svých plánech, nebo mu to mám sdělit já, až se vynoří z toho svého doupěte?“

„Je jako medvěd, když ho někdo vyruší,“ řekla jsem se smíchem. „Ale radši bych to měla udělat. Nemá rád, když jdu pryč, aniž bych mu to oznámila.“

Emerson se skláněl nad psacím stolem, útočil na stránku mocnými tahy pera. Odkašlala jsem si. Lekl se, upustil pero, zaklel a podíval se na mne.

„Co chceš?“

„Jdu na chvíli ven, Emersone. Cítila jsem, že bych se ti o tom měla zmínit.“

Protáhl si ztuhlé ruce. „Kam jdeš?“

Vysvětlila jsem mu to. Emersonovi zazářily oči.

„Odvezu tě autem.“

„Ne, to ne.“

„Ale Peabodyová...“

„Máš práci, můj milý. Kromě toho tě nepozvaly. Tohle je úřední jednání. Nejdřív však musím něco vyřídit. Víím, jak nerad nakupuješ.“

„Jedna výmluva stačí,“ řekl Emerson mírně. Zaklonil se v židli. „Nelžeš mi, Peabodyová?“

„Ukážu ti dopis od paní Pankhurstové, jestli mi nevěříš.“

Natáhl ruku.

„Opravdu, Emersone,“ zvolala jsem. „Jsem hluboce uražena, že pochybuješ o mých slovech. Dopis je na stole v mém obývacím pokoji, ale jestli ho chceš vidět, musíš si pro něj dojít sám.“

„Vezmeš si tedy kočár?“

„Ano. Bob mě odveze. Proč to vyptávání Emersone? Máš snad nějakou předtuchu?“

„Já nikdy nemám předtuchy,“ zavrčel. „Tak dobře, Peabodyová. Chovej se řádně a snaž se nedostat zas do žádných potíží.“

Zmínila jsem se o pochůzkách, proto jsem cítila, že musím nějaké vykonat, protože jsem Emersonovi nikdy nehlala, pokud to nebylo absolutně nutné. Netrvalo mi to dlouho, a tak se teprve začalo stmívat, když jsem Bobovi řekla, aby mě zavezl do zájezdního hostince U Klementa, kde se Pankhurstovi ubytovali.

Fleet Street byla plná autokarů, kočárů, nákladních vozů a bicyklů, všichni se snažili prodat dopravní zácpou.

Zavolala jsem na Boba. „Půjdu odsud pěšky. Je to jen pár set kroků.“

Otevřela jsem dvířka – s obtížemi, protože se k té straně právě přiblížil železniční nákladní vůz – a chystala jsem se vystoupit.

Moje noha se nikdy nedotkla chodníku. Jen jsem letmo zahlédla tvrdý, neholený obličej blízko svého, než mě předali jako neforemný balík z paží jednoho muže do ještě bolestivějšího objetí druhého individua. Byla jsem příliš překvapená, abych se mohla účinně bránit. Pak jsem za druhým mužem spatřila něco, co mi řeklo, že není času nazbyt. Zadní dveře vozu byly otevřené a byl to právě ten tmavý otvor, kam mě nesli.

Situace nevypadala slibně, upustila jsem slunečník a moje vykřiky se ztrácely v neustálém houkání autobusů. Podařilo se mi zachytit se jednou rukou dveří. Tvrdý úder na předloktí uvolnil mé držení, vykřikla jsem bolestí. Ten ničema do mne se sprostou nadávkou strčil, upadla jsem a pořádně jsem se udeřila do hlavy. Byla jsem napůl ve voze a napůl venku, docházel mi dech, oslepoval mě klobouk, který mi spadl do očí. Sebrala jsem všechny síly, protože jsem věděla, že je to můj poslední pokus o odpor. Když mě nějaké paže uchopily za ramena, vši silou jsem koplá.

„Zatraceně!“ zaklel známý hlas.

Posadila jsem se a odsunula klobouk z očí. Tma byla téměř úplná, ale rozzářila se pouliční světla a mocné reflektory auta osvětlily siluetu postavy, kterou jsem znala stejně dobře jako ten milovaný hlas.

„Jsi to ty, Emersone? Poranila jsem tě?“

„Jen o kousek jsme zabránili katastrofě,“ prohlásil můj manžel vážně.

Vytáhl mě z vozu a bolestně mě k sobě přitiskl, čímž dokončil zkázu mého druhého nejlepšího klobouku.

„Je v pořádku?“ Ten rozčilený hlas patřil Davidovi, sedícímu na káře, která zastavila za námi. Ignoroval nadávky kočího, seskočil a spěchal k Emersonovi. „Profesore, neměli bychom ji rychle odvézt? Mohlo by jich tu být víc.“

„Takové štěstí nemáme,“ zavrčel Emerson. Zdvihl mě v náručí a podíval se pod vůz. „Zatraceně, utekli. Měl jsem toho bastarda praštit víc. To je tvoje vina, Peabodyová. Kdybys mi tím kopnutím nevyrazila dech...“

„Radcliffe!“ Hlas byl zkreslen vzrušením a nedostatkem dechu, ale poznala jsem, že mluvčím musí být Walter, nikdo jiný nepoužíval Emersonovo opovrhované křestní jméno.

„Ano, ano.“ Emerson mě stiskl pevněji, jako kdyby se obával, že mu vyklouznu, a nesl mě k autu. Bylo to naše auto. Za volantem seděl můj syn Ramses a s mírným zájmem přihlížel.

• • •

„Žádné předtuchy,“ vysvětloval Emerson. „Chladný rozum mi řekl, že ses dopustila vážného omylu v úsudku.“

„Ve skutečnosti jsem to byla já, kdo tě přesvědčil,“ ozvala se Evelyn.

„Řekněme, drahá Evelyn, že tvé pochybnosti potvrdily ty moje. Poté co se paní Pankhurstová s Peabodyovou tak přezíravě rozloučila, nebylo pravděpodobné, že by...“

„Ale sakra,“ vykřikla jsem. Žádné takové podezření jsi neměl, protože jinak bys mi tam nedovolil jít.“

„Dej si ještě jednu whisky se sodou, Peabodyová,“ navrhl Emerson.

Nacpal mě do auta a nechal Boba, aby se vymotal s kočářem.

Když jsme zastavili před Chalfontským domem, vrhli se na nás naši rozčilení přátelé včetně Nefret a Liy, které se vrátily z nemocnice příliš pozdě na to, aby se zúčastnily záchranné expedice. Pak jsme se uchýlili do knihovny.

Byla to naše oblíbená místnost v tom velkém, honosném domě. Řady knih, vázaných v měkké kůži, lemovaly stěny, Evelyn nahradila přezdobený empírový nábytek pohodlnými křesly a pohovkami. V krbu hořel příjemný oheň, lampy svítily. Gargery zatáhl těžké sametové závěsy a stáhl

se do rohu místnosti, kde s naší taktní spoluprací předstíral, že je neviditelný. Byla bych ho pozvala, aby se posadil a pohodlně poslouchal, ale věděla jsem, že by ho takové pomyšlení šokovalo.

Sama jsem měla několik otázek. Během zpáteční cesty se nedalo mluvit. Emerson neustále vykřikoval na Ramsese, kudy má jet, Ramses to ignoroval stejně tak jako moje námitky, že jede moc rychle.

Teď Ramses prohlásil: „Také mi připadalo divné, že by paní Pankhurstová poslala po tak krátké době takové pozvání. Ale nebyli bychom jednali na základě jen slabých pochyb, kdyby mi teta Evelyn neukázala ten dopis. Na první pohled jsem poznal, že byl napsán na stejném stroji, který použil i Sutech.“

„Jak?“ zeptala jsem se.

„Jednotlivá písmena mohou být opotřebovaná nebo poškrábaná,“ vysvětloval Ramses. „Takové chyby, i sebenepatrnější, se objeví na papíře, když stisknete klávesu.“

„Už chápu.“ Slíbila jsem si, že si musím prohlédnout zblízka jeden z těch zatracených strojů. „Takže bys mohl identifikovat stroj, na kterém byl ten dopis napsán?“

„Kdybych jej našel. V tom je ta potíž.“

„To je opravdu potíž, protože nemáš nejmenší tušení, kde začít hledat.“

„Co na tom záleží?“ vložila se do debaty Evelyn. „Přivezli jste ji bezpečně zpátky. Díky bohu jste přišli včas.“

„Bylo dost času,“ řekl Emerson, který odmítal dát bohu jakékoli zásluhy. „Jeli jsme přímo k paní Pankhurstové. U Klementa jsme se dozvěděli, jak jsme čekali, že žádný dopis neposlala. David tě chtěl začít hledat, ale přesvědčil jsem ho, že by to bylo bláhové.“

„Ano, já vím, jak impulzivní je David,“ usmála jsem se na toho mladého muže. Byl to samozřejmě Emerson, kdo chtěl zuřivě jezdit po celém Londýně a hledat mě.

„Nemohli jsme dělat nic jiného, než čekat blízko místa schůzky,“ řekl Ramses. „Čekali jsme asi čtvrt hodiny, než

jsi přijela, a byli jsme ve střehu. Ale nepochopili jsme význam zapletených povozů. Je to běžný úkaz. Nepochybuji, že v tomto případě to bylo úmyslné. Celá operace byla naplánována a provedena velmi čistě. Mohli tě unést, kdyby otec okamžitě nevyskočil z auta a neprotlačil se davem.“

Nefret, schoulená v rohu pohovky, se zasmála. „To bych byla ráda viděla. Kolik cyklistů jsi přitom pošlapal, milý profesore?“

„Jen asi dva,“ přiznal Emerson klidně. „A pamatuju si, že jsem přelézal nějakou káru, naloženou zeleninou. Bramborami nebo tak něčím.“

„Bylo to něco měkčího,“ řekla jsem a nedokázala jsem potlačit úsměv. „Doufám, že se Bobovi podaří ty boty vyčistit. Radši by ses měl jít nahoru převléct.“

„Ty taky,“ odsekl Emerson.

„Ano, drahý.“

Zavěsila jsem se do něho a Emerson mě vyvedl ven.

Předpokládala jsem samozřejmě, že mi chce svým obvyklým láskyplným způsobem vyjádřit svou úlevu nad tím, že se mi nic nestalo. V tomto případě jsem se však mylila. Pomohl mi s knoflíky a botami jako obvykle, ale jakmile byly dole vnější části oděvu, obracel mě a prohlížel spíš jako lékař než jako nedočkavý manžel.

„Vypadáš, jako bys sjela Viktoriiny vodopády v sudu,“ poznamenal.

„Vypadá to hůř, než to ve skutečnosti je,“ ujistila jsem ho ne docela popravdě, protože modřiny tuhly a rameno mě příšerně bolelo. Musela jsem na ně upadnout, když mě ten darebák hodil do vozu.

„No, už jsem tě viděl v horší kondici, Peabodyová, ale stejně tě uložím do postele a pošlu pro doktora.“

Neměla jsem v úmyslu se tomu podrobit, ale po vzrušené diskusi jsem souhlasila s tím, že se na mne podívá Nefret. Pohled na šok v jejím obličejí mi napověděl, že musím vypadat příšerně, tak jsem ji nechala, aby mě ošetřila, což učinila velice něžně a obratně.

„Nemáš nic zlomeného,“ prohlásila nakonec. „Ale ten darebák s tebou zacházel velmi hrubě.“

„Bránila jsem se,“ vysvětlovala jsem.

„Samozřejmě.“ Mile se usmála. „Několik dní bude ztuhlá a rozbolavělá, profesore. Musíme zajistit, aby nic nepřeháněla.“

Emerson mi víc než ochotně pomáhal s knoflíky a stuhami. Trval na tom, že mi obuje pantofle. Když klečel u mých nohou, byl to takový obraz mužské oddanosti, že jsem nemohla odolat a pohládila jsem ho po hustých černých kudrnách a políbila jsem je. Jedna věc vedla k další, a tak jsme se trochu pozdili k večeři.

Děti byly ve vynikající náladě, zvláště Lia, která nepřestávala mluvit o naší nastávající cestě. Pobaveně jsem si všimla, že má na sobě jedny z Nefretiných vyšivaných šatů a že se česá stejně jako ona. Vypadala velice pěkně, tváře měla červené vzrušením, oči se jí leskly. Chlapci si z ní dělali leg-raci, strašili ji hady, myšmi a škorpiiony, slibovali jí, že ji před nimi budou bránit.

Děti byly tak veselé, že jsem si zpočátku ani nevšimla, že rodiče mlčí a jsou nervózní. Můj švagr je člověk, kterého si opravdu vážím. Je to milující manžel a otec, loajální bratr a vědec vynikající úrovně. Neumí však dobře skrývat své city, viděla jsem, že ho něco trápí.

Počkal, až jsme se uchýlili do knihovny na kávu, než nám sdělil tu zprávu. Pak Walter pověděl Emersonovi, že si dovolil ohlásit ten incident policii.

„Jaký incident?“ ptal se Emerson. „Proč jsi to udělal?“

„Proboha, Radcliffe, ty to bereš všechno moc chladně. Takový brutální útok na tvou ženu...“

Emerson prudce postavil šálek na talířek. Nevytilo se moc kávy, protože jí už většinu vypil, ale zaslechla jsem zřetelné prasknutí. „Sakra, Waltře, jak se opovažuješ naznačovat, že jsem lhostejný k bezpečí své ženy? Vyřídím si to se Sutechem sám. Policie je k ničemu.“

Shrnu diskusi, která se stávala čím dál vášnivější. Emerson nemá rád, když mu někdo odporuje, a Walter byl ve stavu ne-

obvyklého rozčilení. Skončilo to tím, čeho jsem se obávala, prohlášením Waltera, že nedovolí Lie, aby nás letos doprovázela.

Nevěřila jsem, že by někomu hrozilo nebezpečí. Podařilo se mi vyjádřit své mínění, jakmile jsem přiměla muže, aby na sebe přestali křičet. Mé argumenty byly přesvědčivé, ale zjistila jsem ke svému zklamání, že ten, kdo mě měl nejvíc podporovat, se obrátil proti mně.

„No, já chápu tvé stanovisko, Waltře,“ přiznal Emerson s laskavostí, která vždy následuje po jeho záchvatech vzteku. „To dítě by nebylo ani v nejmenším nebezpečí, kdyby bylo se mnou – co říkáš, Ramsesi?“

„Řekl jsem ,s námi, otče. Promiň, že tě přerušuju, ale chtěl jsem zdůraznit svou ochotu a také ochotu Davidovu položit naše životy, když to bude nutné...“

„Nebud' tak zatraceně melodramatický,“ prskal Emerson. „Jak jsem říkal, malá Amelie by s námi byla v naprostém bezpečí, ale třeba je to takhle lepší. Rozhodl jsem se odjet do Egypta co nejdřív. Zítra se vrátíme do Kentu, zabalíme si věci a odplujeme koncem týdne.“

„To není možné, Emerson,“ zvolala jsem. „Nedokončila jsem nákupy, ty jsi nedopsal knihu a...“

„K čertu s tvými nákupy, Peabodyová,“ řekl Emerson a laskavě se na mě podíval. „A s knihou taky. Moje milá, chci tě okamžitě dostat z tohoto zatraceného města. Je tu moc lidí, včetně těch nejhorších. Jestli nás bude Sutech sledovat do Egypta, tím hůř pro něho. Teď pojď spát. Chci ráno začít brzy.“

Walter a Evelyn odjeli příští ráno i s nešťastným dítětem, nechali paní Watsonovou, jejich vynikající hospodyni, aby zavřela dům a vyplatila služebnictvu stravné. Čekala jsem, že Emerson bude chtít, abychom jeli do Kentu autem, ale k mému překvapení jen s nepatrným reptáním ustoupil, když jsem řekla, že dávám přednost pohodlí vlaku. Nařídil Ramsesovi, aby nejezdil rychleji než deset mil za hodinu, a věnoval Nefret hroznou motoristickou masku. Nevím,

kde ji našel. Lehce zbarvené brýle byly zasazené v koženém rámu, lemovaném hedvábím, vypadala v tom jako vyblekaný brouk.

Z RUKOPISU H

„Sundej si to,“ řekl Ramses. „Už jsme z dohledu.“

Nefret, sedící na předním sedadle vedle něho, divoce gestikulovala. Nedokázal říct, jestli tlumené zvuky vycházející z úzké štěrbiny nad ústy jsou smích, pokus o odpověď nebo lapání po dechu ženy, která se dusí. „Sundej jí to, Davide,“ nařídil vyděšeně.

David, který seděl v zadní části karoserie, tahal za řemeny, dokud nepovolily.

„Díky, drahý muži,“ vydechla Nefret, jakmile byla schopná kontrolovat smích. Uvolněné vlasy jí poletovaly kolem obličeje, dokud je neschovala pod přiléhavou čapkou.

Občas – popichován Nefret – vyhnal Ramses daimlera až na padesát mil za hodinu. Taková rychlost byla v přeplněných ulicích města nedosažitelná. Hluk vozidla znemožňoval rozhovor až do doby, kdy zastavili na čaj na okraji města. Nefret přinutila oba, aby si zkusili masku – k pobavení ostatních zákazníků – a pak začali mluvit vážně. Bylo to poprvé od předchozího večera, kdy si mohli promluvit v soukromí.

„Situace je vážná,“ řekla Nefret.

„Doopravdy si to myslíš?“ zeptal se Ramses.

„Ramsesi,“ zamumlal David.

„Mně to nevádí,“ podotkla Nefret. „Jen se pokouší být hrozně, ale opravdu hrozně blazeovaný. Mýlil ses, milý hochu. Sutech možná nevěděl, že teta Amelie bude na té demonstraci, ale nebylo to naposled, co jsme o něm slyšeli. Už zase po ní jde.“

Kousla do čajového koláčku.

„Zdá se, že tomu tak je,“ připustil Ramses. „Nechápu však, co vzbudilo tento obnovený zájem. Už jsou to roky, co jsme o něm slyšeli naposled. Pokud...“

„Pokud co?“ zeptal se David dychtivě.

„Pokud o něm mezitím neslyšela ona. Pravděpodobně by nám to neřekla.“

„Ona nám nikdy nic neříká,“ poznamenala Nefret rozhořčeně.

„Tak proč se jí nezeptáš?“

„Proč se nezeptáš ty? To ty její oči,“ zamumlala Nefret teatrálně a zakoulela těma svýma. „Ten jejich bouřkově šedý odstín je alarmující, i když je v dobré náladě. Jakmile se zlobí, vypadají jako – jako leštěné ocelové kuličky.“ Přehnaně se zachvěla.

„To není legrace,“ namítl David.

„To není,“ souhlasila s ním Nefret. „To jste tu chudinku neviděli včera večer. Byla samá modřina. Jestli profesor Sutecha chytí, roztrhá ho na kousky a já se k němu ráda připojím.“

„Otec udělal potřebná opatření,“ připomněl Ramses. „Odveze ji co nejdřív z Londýna a z Anglie.“

„To nestačí,“ prohlásila Nefret. „Co když ji bude sledovat do Egypta?“

„To pravděpodobně neudělá.“

„To říkáš ty. Co když ano? Musíme vědět, jak ji chránit. Pokud nám nedá potřebné informace, bude třeba je vyslídít. Na co myslíš, Ramsesi?“

Ramses se smutně usmál. „Sakra, Nefret, přál bych si, abys mi nečetla myšlenky. Nemá to nic společného se Sutechem. Myslel jsem na něco jiného. Víte, že máti jednou napsala seznam všech lidí, kteří něco mají proti ní a otcí? Bylo na něm patnáct jmen, a to bylo před několika lety.“

„Patnáct lidí, kteří ji chtějí zavraždit?“ Nefret se usmála. „To je pro ni typické, že připravila takový úhledný, metodický seznam. Ukázala ti ho?“

„To přesně ne.“

Nefret se zasmála. „To je od tebe chytré, Ramsesi. Vím, že špehovat není pěkné, ale co jiného nám zbývá? Kdo byli ti lidé?“

Ramses byl hrdý na svou paměť, kterou si (spolu s jinými, méně přijatelnými dovednostmi) neustále cvičil. Odříkal jména ze seznamu.